

чехъ. Видѣ ме ти. Хлѣбъ ми даде и добри съвети. „Върви, Каменчо, по свѣта! — рече ми ти. — „Но помни: не проси, а съ трудъ изкарвай прехраната си. Не забравяй и другитѣ. Прави добро на хората, синко“. Беденъ бѣше и ти като мене, дѣдо Нейко. За споменъ ми даде една врѣвчица, която отрѣза отъ царвула си, и поржча ми следъ всѣка добрина да вързвамъ по едно вжзелче на врѣвчицата. Послушахъ съвета си. Правихъ добро и сполучихъ. Ето твоята врѣвчица. Тя бѣше златна за мене. Познавашъ ли я?

И чужденецътъ подаде една лъскава врѣвчица на стареца. Наистина тя бѣше сжщата негова врѣвчица, но сега на всѣко вжзелче висѣше по една жълтица.

— Че това сж жълтици, синко! — извика разтрепераниятъ отъ радостъ старецъ.

— Жълтици, дѣдо Нейко. Нали ти самъ ми каза тогава, че който прави добро, добро сполучва. Ето, ти ме посъветва тогава за добро и азъ ти се отплащамъ сега.

Георги Райчевъ

ПРЕДЪ РАЗПУСЪ

Мразъ, виелици неспирни —
всичко само сънъ ли бѣ?
Пѣятъ птицитѣ размирни,
свѣти ведрото небе.

И учебната година,
толкозъ пѣргава, и тя
не разбрахме гдѣ замина,
скри се сякашъ вдънъ земя.

Иде жетва златнопола,
иде разпусъ тия дни,
скоро ще летимъ на воля
изъ гори и планини.

Ще си освежимъ гърдитѣ
съ бистра изворна вода;
съ дъхави цвѣта накитени
ще се върнемъ въвъ града.

И ще учимъ пакъ на есень
като братя и сестри,
здрави, румени и весели,
и послушни, и добри.

Христо Огняновъ